

דְּהֹהֶה לִילִיא לֹא הָוֶה יִכְיַל בֵּיהֶ יַעֲקֹב. כִּד סַלִיק בְּהֹרֶא אַתְּקָה חִילָא דַיְעַקְבָּן, וְאַחַד בֵּיהֶ, וְאַתְּגָבָר עַלְיהָ. חַמְא לִיהֶ יַעֲקֹב דַהָא שְׁלִיחָא הוּא.

אָמַר לִיהֶ שְׁבוֹק לֵי דָלָא יִכְיַלְנָא לֹא. מַאי טֻמָא לֹא יִכְיַל לִיהֶ. בְּגִין דְהֹהֶה סַלִיק בְּהֹרֶא, וְאַתְּבָר חִילָא דִידִיה, דְכַתִּיב, (איוב לח) בָּרוּן יְחִיד כְכִי בְקָר וַיַּרְיעַו כָל בְּנֵי אֱלֹהִים. מַאי וַיַּרְיעַו. דְאַתְּבָרוּ כָל אַיְנוֹן דְאַתְּיַין מִסְטָרָא דְדִינָא. כִּדְיַין אַתְּקָה יַעֲקֹב וְאַחַד בֵּיהֶ.

אָמַר לִיהֶ שְׁלִיחָנִי כִּי עַלְהַ הַשְׁחָר, מַטָא זְמָנָא לְשַׁבָחָא שַׁבָחָא דְקוֹדֵשָא בְּרִיךְ הוּא, וְלְאַתְּכָבָשָא. וַיֹאמֶר לֹא אֲשַׁלְחֵךְ כִּי אָמַר בְּרַכְתָּנוּ, אָמַר תְּבִרְכָנִי מִבְעֵי לִיהֶ, מַאי אָמַר בְּרַכְתָּנוּ. אֶלָא אָמַר לִיהֶ יַעֲקֹב, וְדָא אֲבָא בְּרִיךְ לֵי אַיְנוֹן בְּרַכָּא נְדָבָא לְבָרָכָא לְעַשּׂוֹ, וּמְסַתְּפִינָא מְנָה, עַל אַיְנוֹן בְּרַכָּא, אֵי אָוְדִית עַלְיָהוּ, (או) אֵי לָאו, או תְּשִׁתְכָה עַלְיִ מַקְטְּרָגָא בְּגִיגִיהָן.

מִיד אָמַר לִיהֶ, וַיֹאמֶר לֹא יַעֲקֹב יִאָמֶר עוֹד שְׁמָךְ. מַאי קָאָמַר לִיהֶ, אֶלָא הַכִּי קָאָמַר לִיהֶ, לָאו בְּחַפְיכָמוֹ, וָלָאו בְּעוֹקְבָא (דילך), רְוֹוחָת לְאַיְנוֹן בְּרַכָּא, לֹא יִאָמֶר עוֹד שְׁמָךְ יַעֲקֹב, דַהָא לָאו בְּעוֹקְבָא הָוֶה, כִּי אָמַר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל וְדָא אָוְדִי עַלְהָ, וּמְגִיה נְפָקָה בְּרַכָּא, בְּגִין דְאַגְתָּ אַחַד בֵּיהֶ, וְעַל דָא, אָנָא וְכָל שָׁאָר אַוְכְלוֹסִין, אָוְדִינָא עַלְיָהוּ.

כִּי שְׁرִיתْ עִם אֱלֹהִים וְעִם אָנָשִׁים וְתוֹכֶל, עִם אֱלֹהִים כָּל
אִינּוֹן דָּאָתִין מִסְטוֹרָא דְּדִיבָּא קְשִׁיא. וְעִם אָנָשִׁים, דָא
עָשָׂו וְאָכְלוּסִין דִּילִיה. וְתוֹכֶל, יְכִילָת לְהֻזָּן, וְאִינּוֹן לֹא
יְכִילָן לֹה. וְלֹא שְׁבִיק לֵיה יַעֲקֹב, עַד דָאָודִי לֵיה עַל
אִינּוֹן בְּרָכָאן, הָדָא הוּא דְכִתְיב וְיִבְרָך אָוֹתוֹ שָׁם.

תָא חִזֵּי, בְשֻׁעַתָּא דְסָלִיך נְהָרָא, אַתְפְּפִין כָּל אִינּוֹן
מְאֵרִי דְּדִינִין, וְלֹא מִשְׁתְּפָחִי, וּבְגַשְׁת יִשְׂרָאֵל
מִשְׁתְּעֵי בֵיה בְקִידְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְהִיא שֻׁעַתָּא עִידָן
דְּרָעָוָא הוּא לְכָלָא, וְאוֹשִׁיט לָה מְלָכָא וְלֹכֶל אִינּוֹן
דְּמִשְׁתְּפָחִי עַמָּה, שְׁרַבִּיטָא דְחוּטָא דְחַסְד, לְאִשְׁתְּפָחָא
בְשַׁלְיָמו בְמַלְכָא קְדִישָׁא, וְהָא אַתְמָר.

תָא חִזֵּי, בְשֻׁעַתָּא דְקִידְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִשְׁתָּבָח בָה
בְּפִגְשָׁת יִשְׂרָאֵל, בְּאִינּוֹן זְמִינָן דְאִשְׁתָּבָח עַמָּה, וְהִיא
מִתְעַרְתָּ רְעוּתָא לְגַבִּיה בְקָדְמִיתָא, וּמִשְׁכָאת לֵיה לְגַבָּה,
בְּסָגִיאוֹת חֲבַתָּא וְתִיאָוְתָא, כְּדִין אַתְמָלִיא מִסְטוֹרָא
דִימִינָא, וּכְמָה אָכְלוּסִין מִשְׁתְּפָחִי בְּסָטוֹרָא דִימִינָא,
בְּכָלָהו עַלְמִין. וּכְדִ קִידְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְעַר חֲבִיבוֹתָא
וְרְעוּתָא בְקָדְמִיתָא, וְהִיא (דף מה ע"ב) אִתְעַרְתָּ לְבָתָר, וְלֹא
בְזַמְנָא דָאֵהו אִתְעַר, כְּדִין כֵּלָא בְּסָטוֹרָא דְנוֹקְבָא
אִשְׁתָּבָח, וּשְׁמָא לֹא אִתְעַר, וּכְמָה אָכְלוּסִין קִיִּימִי
וּמִתְעַרְיִ בְּסָטוֹרָא דְשַׁמְאָלָא בְּכָלָהו עַלְמִין. פְּהָא גּוֹנָא

כתיב, (נ"א זרدا הוא דבתי) **אַשְׁהָ כִּי תָזְרִיעַ וַיְלַדָּה זָכָר וְגַן.** מאי טעמא. תנין, עלמא תפאה בגונא דעתמא עלאה אשטכח, ודא כדוגמא דדא.

ועל דא, קודשא בריך הוاء גדור דבר או נוקבא, לאשתפה רעotta בעלמא. ובכלא בעי בר נש לאתדבקא רעotta לעילא לגביו קודשא בריך הוاء, לאשתפה רעון בעלמא. זכה חולקיהון דעתיקיא, דאינון ידען לאדבקא רעottaון לגביו מלכא קדישא, עליהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בי' אלהיכם חיים כלכם היום.

(ויקרא יג) **אָדָם כִּי יְהִי בָּעוֹר בָּשָׁרוֹ שָׂאת אוֹ סְפָתָת אוֹ בְּהָרָת וְגַן.** רבבי יהודה פטה ואמר, (שיר השירים א) אל תראוני שאני שחרחות ששובתני השמש, היא קרא אמר, אבל בשעתא דסירה אתפסיא בגולותא, היא אמרה, אל תראוני. לאו דאייה פקידת דלא למחייב לה, אלא בגין דאייה חמת תיאובתא דישראל לגביה, למחייב נהורהא, היא אמרת אל תראוני, לא תיכלון למחייב לי. אל תראוני ודא. מאי טעמא. בגין שאני שחרחות, בגין דאנא בקדורותא.

מאי שחרחות, שחרה מבעי ליה. אלא, תריין קדרותי, חד ששובתני השמש, דאסטלך מבוי שמשא,

לאנְהָרָא לֵי, וְלֹא סַתְּכָלָא בֵּי. וְחַד דְּבָנִי אֲמִי נְחָרוּ בֵּי.
 שְׁשַׁזְּפָתְבִי, שְׁזַפְּתָבִי מְבָעִי לֵיָה. אֶלְאָ רְמֹז הַוָּא דְּקָא
 רְמִיז, בְּשָׁש. דְּכָד נְהָרָא שְׁמַשָּׂא בְּשָׁש
 נְהָרִין נְהָיר, וְכָד אַסְתָּלָק, כָּל אַינְנוּ שִׁית נְהָרִין
 אַסְתָּלָקָנוּ. בְּנִי אֲמִי, אֶלְעִין אַיְבָּוּן דְּאַתִּין מְסֻטָּרָא דְּדִינָא
 קְשִׁיא. נְחָרוּ בֵּי, כִּמֵּה דְּאַתָּ אָמֵר (תהלים סט) נְחָרָגְנוּ,
 הַדָּא הַוָּא דְּכָתִיב, (אייכה ה) עַל צְוָאָרָנוּ גְּרַדְפָּנוּ דְּכָד הַוָּו
 עַיְלִין יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, הַוָּו אָזְלִי יִדְיָהוּ מְהַדְקָנוּ
 לְאַחֲרָא, וַיְרִיחֵיָן עַל צְוָאָרָיהָן, וְלֹא יִכְלְלוּ לְאַפְתָּחָא
פּוֹמָא.

שְׁמוּבִי נוֹטָרָה אֶת הַכְּרָמִים, לְמַהְךָ בְּגָלוּתָא, לְנַטְּרָא
 לְשָׁאָר עַמִּין בְּגִינְהָוָן דִּישָׂרָאֵל. כְּרָמִי שְׁלִי לֹא
 נַטְּרָתִי, דָּהָא לֹא יִכְלְבָא לְנַטְּרָא לְהָוָן כְּדָבָר בְּקָדְמִיתָא.
 בְּקָדְמִיתָא בְּטִירָגָא כְּרָמִי שְׁלִי, וּמְגִיה אַתְּגָנְטָרוּ שָׁאָר
 כְּרָמִין. הַשְּׁתָּא בְּטִירָגָא שָׁאָר כְּרָמִין בְּגִינְן כְּרָמִי שְׁלִי
דְּלַהֲוִי בְּטִיר בְּגִינְיהָוָן.

רְבִי חִיא וְרְבִי יוֹסֵי הַוָּו אָזְלִי בְּאוֹרָחָא, כְּדָמָטוּ חַד בֵּי
 חַקָּל, חַמוּ חַד דְּפִטְירָא דְּקִיטְפָּא בֵּין אַרְחָא לְסִטְרָא
 יְמִינָא. אָמֵר רְבִי יוֹסֵי, עַטְיפָא דְּקוֹטָרָא בְּעִיבִּין שְׁכִיחָה,
 לִית לֹן רְשָׁוּ לְמַחְמִי בְּהַדּוֹתָא, מַיּוֹמָא דְּאַתְּחִרְיבָּבִי
מַקְדְּשָׁא.

פָתָח וְאָמֵר, (תהלים כד) **לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, כִּיוֹן דָא מֵר לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה, אֲמָאי תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, וּכְיַיְהַ תְּבֵל לֹא מֵן אָרְעָא הוּא. אֲלָא הַכִּי קָאָמֵר, לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה, דָא אָרְעָא קָדִישָׁא, דָא קָרְבָּן אָרֶץ הַחַיִם. תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, דָא שָׁאָר אָרְעָא, כִּמֵּה דָאָת אָמֵר (תהלים ט) וְהַוָּא יִשְׁפְּט תְּבֵל בָּצְדָקָה, דָתְבֵל בָּצְדָקָה.**

תָּלִיא, וְכֹלָא חד מְלָה.

רַבִּי חַיִיא אָמֵר, לִיְיַיְהַ אָרֶץ וּמְלֹאתָה. הָאָרֶץ תִּינְחַת וּמְלֹאתָה מַאי הִיא. אֲלָא אַלְיַין נְשֻׁמְתִין דָצְדִיקִיָּא. תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ, תְּבֵל: דָא אָרְעָא דְלַתְתָּא. וַיּוֹשְׁבֵי בָּהּ: אַלְיַין אִיפּוֹן בְּגַי נְשָׂא. אָמֵר רַבִּי יוֹסֵי, אֵי הַכִּי בַמְאֵי אָזְקִימְנָא כִּי הַוָּא עַל יָמִים יִסְדָּה וּעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנַנָּה. אָמֵר לִיה וְדָאִי הַכִּי הַוָּא, דְהַהְיָא אָרֶץ הַחַיִם עַל יָמִים יִסְדָּה וּעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנַנָּה, דְכַלְהּוּ נְפָקִי מִהַהְוָא נְהָר עַלְהָה דְבָגִיד וּנְפִיק מַעַדָּן, וּבָהוּ אַתְתָּקְנַת לְאַתְעַטְרָא בְמַלְכָא קָדִישָׁא, וְלִמְיַזְן עַלְמַיִן. (ובגין בר)

מֵי יָעַלְהַ בְּהָר יְיַיְהַ וְגַוָּה, נְקִי כְפִים וּבָר לְבָב אֲשֶׁר לֹא נְשָׂא לְשֹׁוֹא נְפָשִׁי וְגַוָּה. נְפָשׂו כְתִיב, מַהוּ נְפָשִׁי וּנְפָשׂו. אֲלָא כֹּלָא חד מְלָה, כִּמֵּה דָאָת אָמֵר (עמוס ז) נְשַׁבַּע יְיַיְהַ בְּנְפָשׂו (שמואל א, ב) בְּאָשֶׁר בְּלַבְבִי וּבְנְפָשִׁי יִعָשָׂה. וְדוֹד מַלְכָא אַתְאַחֵיד בְּהַהְוָא לִב וּבְהַהְוָא נְפָשָׁה, וּעַל דָא לֹא נְשָׂא לְשֹׁוֹא נְפָשׂו.

עד דהו אזי, ערעו בחד בר נש, ואנפוי מלין מכתשין, והוה קם מתחות אילגא חד, אסתפלו ביה, וחמו (דף מ"ו ע"א) אנפוי סומקין באינון מכתשין. אמר רבי חייא מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא. אמר רבי יוסי חטאה הו, דאי לאו הכי, לא אתרשימו אנפוי באליין מרעין בישין, ואליין לא אקרון יסורין דאהבה. אמר רבי חייא הכי הו ודי, דיסורין דאהבה מתחפין אינון מבני נשא.

תא חז, דכתיב אדם כי יהיה בעור בשרו שאות או ספחית או בהרת. הא ג' זיגין הכא, וכלהו אקרון גג עזרעת, הדא הוא דכתיב והיה בעור בשרו לגע עזרעת. מי' גג עזרעת. סגירו בכלא, וכתיב והיבא אל אהרן הכהן וגוו. אבל איבון דיתחzon לבר כתיב, וראשו הכהן וטמא אותו. דהא ודי איבון דיתחzon לבר מבני נשא, מسطרא דמסאבא קא אתין, ולאו יסורין דאהבה בינהו.

אמר רבי יוסי, מנא לנו. אמר רבי חייא, דכתיב, (משל)
כ) טובת תוכחת מגילה מאהבה מסותרת. אי תהיא תוכחת מאהבה (ס"א אינחו תוכחת מאהבה بد אליה), מסותרת מבני נשא. פגונא דא מאן דואה לחבריה ברוחיותא, בעי לאסתרא مليוי מבני נשא, דלא יכSoph מבניו חבריה,

וְאֵי מְלֹוי אִינְנוֹ בְּאַתְגָּלִילִיא קָמִי בְּנֵי נְשָׁא, לֹא אִינְנוֹ בְּרַחִימָתוֹתָא.

כַּךְ קוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֵּד אֲוֹכָח לְבָרְבָשׂ, בְּכָלָא אֲוֹכָח בְּרַחִימָתוֹתָא, בְּקַדְמִיתָא מְחֵי לֵיה בְּגַרְמִיה דְּלָגוֹ. אֵי הַדָּר בְּיַהָה, מְוֹטָב. וְאֵי לֹא מְחֵי לֵיה תְּחוֹת תְּוִתְבִּיה, וְאֵלֵין (בעורו) אַקְרָנוּ יִסְוְרִין דְּאַהֲבָה, אֵי הַדָּר בְּיַה מְוֹטָב, וְאֵי לֹא מְחֵי לֵיה בְּאַתְגָּלִילִיא בְּאַנְפּוֹי, קָמִי כֵּלָא, בְּגַיְן דִּיסְתְּכָלוֹן בְּיַה, וַיְגַדְעָנוּ דְּהָא חַטָּאָה אִיהָי, וְלֹא רְחִימָא דְּמַאֲרִיה הַוָּא.

אָמַר לוֹן הַהוּא בְּרְבָשׂ, בְּקִיטָּרָא דְּעִיטָּא חד אֲתִיתָוֹן גַּבָּאי, וְדֹאי לֹא אֲתָוֹן אֶלָּא מְאִינְנוֹ דְּדַיוּרִיהָוָן בְּבִי רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי דְּלֹא דְּחַלְיָן מְכָלָא. אֵי בְּנֵי דְּאַתְּיָין אֲבָתָרָא יַקְטְּרָגוּ בְּכוֹ, אֵיךְ מְלַיְיכָו בְּאַתְגָּלִילִיא. אָמַר לֵיה אָוָרִיִּתָּא הַכִּי הַוָּא, דְּכַתִּיב, (משל א) בְּרָאשׁ הַוְמִוּת תְּקָרָא בְּפִתְחֵי שָׁעָרִים בְּעִיר אַמְּרִיה תָּאָמֵר. וּמָה אֵי בְּמַלְיָ דְּאָוָרִיִּתָּא אֶגְנָן דְּחַלְיִי מְקַמָּה, הָא בְּשַׁתְכָה בְּכַסְוּפָא קָמִי קוֹדֵשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּאָוָרִיִּתָּא בְּעֵץ צְחוֹתָא. פָּתָח הַהוּא גְּבָרָא וְאָמַר (מיכה ז) מֵאַל פְּמוֹךְ נֹשָׂא עֹזָן וְגֹזָן. אֲרִים יְדוֹי וּבְכָה. אֲדָהָכִי מְטוֹן בְּנוֹי. אָמַר בְּרִיהָה זְעִירָא סִיּוּתָא דְּשָׁמִינִיא הַכָּא.

פָּתָח וְאָמַר (קהלת ז) אֶת הַבָּלָרָא תְּרִא בְּיַמִּים הַבָּלִי יִשְׁצְדִּיק

אובד בצדקו ויש רשות מאיריך בברעתו. האי קרא
 אוליפנא כי רבוי דוסתאי סבא, ומה אמר משמיה דברי
 ייסא סבא. את הכל ראיתי ביום הבלתי, וכי שלמה מלכא
 מה היה חכמים על כלל, איך אמר הבי דאייה חמא כלל
 בזמןא דאייה אויל בחשובי עלמא דהא כלל מען
 דاشתדל בחשובי עלמא, לא חממי מדוי, ולא ידע מדוי.
 אלא הבי אמרה, ביוםוי דשלמה מלכא, קיימא סיחרא
 באשלמותא, ואתחכם שלמה על כלל בני עלמא,
 וכדין חמא כלל, יידע כלל. ומאי חמא. חמא כ"ל, שלא
 אעדי מן סיחרא. והוה נהיר לה שימושא (ס"א ליה בשמשא).
 הרא הוא דכתיב את הכל ראיתי ביום הבלתי. מען הבלתי.
 דא סיחרא דאתכלילת מן כלל, מן מיא ואsha ורוחא
 בחדא. בהבל דנפיק מן פומא, דכליל מכלא.

והוא חמא כ"ל, בההוא הבל דיליה, דאחד ביתה. יש
 צדיק אובד הצדקו, תא חזוי, בזמןא דאסגיאו
 זפאיין בעליםא, האי כ"ל לא אעדי מן סיחרא לעלמיין,
 והאי כ"ל נטול כלל משח ורבו וחדו דלעילא, ואתמלוי (ס"א
 יdoi ורווי) ותדי ורבי, בגין לאזדווגא בסיחרא, והוא רוח
 בגיןה.

ובזמןא דאסגיאו חייבין בעליםא, וסיחרא אתחשכת,
 כדין צדיק אובד הצדקו, צדיק נאבד לא

כתיב, אלא צדיק אובד, דהא לא אתה זי' (נ"א אמר חבר) בסירה, ולא בטיל משח ורבו וחדו למלי'א לה, ולא זוגא עמה. ועל דא צדיק אובד, בצדקו, דא סירה, הבгин סירה דלא אשכחת לאזוגא עמיה, הוא אבד, דלא שאיב מהידו ומה דתוּה עביד. וכדין כל סטר שמאלא אתער, וחיבין מארכיבין בשלוה (דף מ"ו ע"ב) בעלמא, הדא הוּא דכתיב, ויש רשות מאיריך ברעתו.

מאי ברעתו בהוּא סטר (נ"א בהיא רעה) דאתדק ביה.תו יש צדיק אובד בצדקו, דכד חיבין סגיאו בעלמא, ודינא תליא (בחובייה) צדיק אובד בצדקו, איהו אתפס בחובייה, כגון אבא דאתפס בחובייה דבני מאייה, הדוּו בלהו חציפין (לגביה), והוא לא אסחד בהו ולא אכסי'ה להו לעלמיין, ומחי בידן, דלא נתגרי בהו בראשיעיה (נ"א ולא מחי בידיהון דלא מתגרו בהו). והוא אמר לנו, (תהלים ל) לדוד אל תתחר במרעים אל תקנא בעושי עולה. אמר אבוי, ודאי קידשא בריך הוּא עביש לי בדא, הדא הוּה רשׁוּ בידי למחאה בידיהון, ולא עבדית, ולא אכסי'פנא (נ"א אובייחנא) להו, לא בטמירו, ולא באתגלי'א.

תו פתח בריה אחרא ואמר, (בראשית ב) וויצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה וגו'. וויצר יי' אלהים, בתרי יודין, בתריין יצרין, יצר טוב ויצר רע, חד לקבל

מֵיא, וְחַד לְקַבֵּל אָשָׁא. יי' אֱלֹהִים, שֵׁם מַלְא. אֶת הָאָדָם,
כָּלִיל דָּכָר וּנוֹקֵבָא. עַפְרָםְן הָאָדָמָה, דָּא עַפְרָא דָאָרָעָא
קָדִישָׁא, דָמְתָמָן אַתְבָּרִי, וְהַוָּא אַתָּר דְבֵי מַקְדְּשָׁא.
וַיְפַח בְּאָפִיו נְשָׂמַת חַיִם, הָא נְשָׂמַת קָדִישָׁא,
דָא תִּמְשָׁכָא מַאֲינָוּן חַיִם דְלֻעִילָא. וַיְהִי הָאָדָם
לְנֶפֶשׁ חַיָּה, אָדָם אַתְכָלֵיל בְּנֶפֶשׁ קָדִישָׁא, מַחְיָה עַלְאָה.
דָא פִיקָת אָרָעָא דָכְתִיב, (כראשה א) תֹזְצָא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה,
נֶפֶשׁ דְהַהְיָה חַיָּה עַלְאָה.

השלמה מההשומות (סימן ו)

דָכְתִיב תֹזְצָא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה, דְהַהְיָה חַיָּה עַלְאָה.
וּבְגִין דְהָאֵי נֶפֶשׁ חַיָּה אֵיהֵי קָדִישָׁא עַלְאָה,
כֵד אָרָעָא קָדִישָׁא מִשְׁכָא לְהָבָגוּה וְאַתְכָלִילָה בָה,
כְדֵין קָרְבִּין לְהָבָשָׂמָה.

וְתָא חַזִי, בְכָל זָמָנָא דָבָר נְשָׁא אָזִיל בְאֹורֶה קָשׁוֹט,
וּפּוּמִיה וּלְישָׁגִיה מִמְלֻלָן מִילִין קָדִישִין בְצָלוֹתָא,
בְאֹרְיִיתָא. הָאֵי נְשָׂמַת אַתְדִּבְקָת בֵּיתָה, רְחִימָא הָו־א
דִמְאֵרִיה. פְמָה בְטוּרִין בְטוּרִין לֵיה מִפְלָסְטְרִין. רְשִׁימָא
הָו־א לְטָב לְעִילָא וְתָא וְשִׁכְיָנָתָא קָדִישָׁא שְׁרִירִיא
עַלְוִי. וְדָא הָיָא דְסָלְקָא לְעִילָא וּמִמְלֻלָא קָמִי מִלְבָא
קָדִישָׁא וּעִילָא בְכָל תְּרָעִין וְלִיתָדִמְחֵי בִידָהָא. וְעַל
דָא אַתְקָרִי רֹוח מִמְלֻלָא. דָהָא כָל שָׁאָר נֶפֶשְׁתָא (נֶפֶשְׁתָא)

ליית לzon רשו למללא קמי מלכא בר האי.
 ובזמנא דאייה אסתוי אורחוי ושפויותיה ולישגיה
 ממילון מילין בישין, שכינתא אסתלקת
 מגיה ונשmeta קדיشا את עברת מגיה ולא את דבקת
 ביה. ומסטרא דחויא באישא תקיפה אתער רוחא חדא
 דשט ואכיל בעלמא, דלא שרייא אלא באתר
 דקדושה עילאה אסתלק מתמן. ואיגנון מילין סלקין
 לאתר דחויא באישא, דכלא לאתריה
 אתהדר. ובשעתא דסלקין, כלא מכריזין ואמרים
 אסתלקוי סוחרביה דמלחה באישא דפלניא. פנוון אתר
 לארכיה דחויא תקיפה.

ויהיא נשמה סלקא בכיסופא, בעאקו דכלא. ולא
 יבין לה אתר למללא כמלךדים. וכדין
 חוויא אוזמן. ובכד היהיא מלה באישא סלקא באורהין
 ידיען ושארין קמי דחויא תקיפה כמה רוחין מתערין
 בעלמא ורוחא בחטא מההוא סטרא, ואשבח דההוא
 בר נש אתער ליה במלחה באישא. והא רוחא ממילא
 קדיsha את עברת מגיה, פדין שרייא עליי וסאייב ליה,
 וכדין הוא סגיר ואתפגים בבריה בחיזו דאנפוי
 בכלא. ועל דא כתיב (משלי ב"א) שומר פיו ולשונו שומר
 מצרות נפשו. נפשו ודי, היה דהוה ממילא

את עבידת משותoka בגין מלולא בישא וכמה שעונשא
דבר נט בהאי, בגין מלא בישא, כך עונשיה בגין
מלאה טבא (ראמי ליריה דיביל למילא ולא מליל): (עד כאן מההשומות)

תא חזי, אבל זמנה ההאי בשמטה קדיشا, אתדקות
ביה בבר נש. רחימא הוא דמאריה. כמה בטורין
נטרין לייה מאל סטרין, רשים אהוא לטב לעילא ותטא,
ושכינתא קדיشا שרייא עליוי.

ובזמןא דאיهو אסטי ארחו, שכינתא אסתלקת מגיה,
ובשמטה קדיشا לא אתדקות ביה. ומטרא
דחויה בישא תקיפה, אתער רוחא חד, דשת ואזיל
בעולם, דלא שרייא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק
מתמן. וקידין אסתאב בר נש, ואתפגים בבריה, בחיזו
דאנפויכ בכלא.

ותא חזי, בגין דהאי נפש חייה איה קדיشا עלאה, פד
ארעא קדיشا משכאה לה, ואתכלילת בגואה, פדין
קריבן לה בשמה. ודא היא דסלקה לעילא, וממלא קמי
מלפא קדיشا, ועילא בכל תרעין, ולית דימחי בידה.
ועל דא אתקרי רוחא ממילא, דהא כל שאר נפשטא
לית לון רשו למילא קמי מלפא, בר האי.

ועל דא אורניתא אكريזת ואמרת, (ההלים לד) נוצר לשונך
מרע וגוי, ובתיב (משלו בא) שומר פיו ולשונו וגוי,

בגין דאי שפּוֹתִיה וליישנִיה ממְלֵין מלֵין בִּישָׁין, אִינּוֹן מלֵין סְלָקִין לעילא, ובשְׁעַתָּא דסְלָקִין, כֵּלא מְכַרְיָזִין ואמְרִין אַסְתַּלְקָו מְסֻחְרָגִיה דמֶלֶה בִּישָׁא דְפָלָנִיא, פְּנוּן אַתָּר לְאַרְחִיה הַחוּיָא תְּקִיפָא. בְּדַיִן נְשַׁמְתָא קְדִישָׁא אַתְעַבְּרָא מְבִיה וְאַסְתַּלְקָת, וְלֹא יְכַלָּא לְמַלְלָא, כַּמָּה דָאַת אָמֵר (תהלים לט) נָאַלְמָתִי דּוֹמִיה הַחֲשִׁיטִי מְטוּב.

וְהָהִיא נְשַׁמְתָא סְלָקָא בְּכִסּוֹפָא, בְּעָקוֹ דְכָלָא, וְלֹא יַהֲבִין לָה אַתָּר כְּמַלְקָדְמִין. וְעַל דָא בְּתִיב, שׁוֹמֵר פִּיו וְלִשְׁוֹנוֹ שׁוֹמֵר מְצֻרוֹת נְפָשׁוֹ. נְפָשׁוֹ וְדָאַי הַהִיא דְהֻתוֹת מְמַלְלָא, אַתְעַבְּידָת מְשֻׁתּוֹקָא, בְּגִין מְלוּלָא בִּישָׁא. וכְּדַיִן חַווָּא אַזְדָמָן, דְכָלָא לְאַתְרִיה אַתְהָדר, וּכְדַיִן הַהִיא מֶלֶה בִּישָׁא סְלָקָא בְּאוֹרְחִין יְדִיעָן, וְשָׂאָרִי קְמִיה הַחוּיָא תְּקִיפָא, כַּמָּה רֹוחִין מְתֻעָרִין בְּעַלְמָא, וְרוֹחָא בְּחַתָּא מְהַהְוָא סְטָרָא, וְאַשְׁבָח דְהַהְוָא בָר נְשׁ אַתְעַר לֵיה בְּמֶלֶה בִּישָׁא, וְהָא רֹחָא מְמַלְלָא קְדִישָׁא אַתְעַבְּרָא מְבִיה, בְּדַיִן שְׁרִיאָ עַלְוי וְסָאִיב לֵיה, וּכְדַיִן הוּא סְגִיר.

כַּמָּה דַעֲונְשָׁא דְהָאִי בָר נְשׁ בְּגִין מֶלֶה בִּישָׁא. כֵּה עֲוֹנְשִׁיה בְּגִין מֶלֶה טָבָא, דְקָאָתִי לִידֵיה, וַיְכִיל לְמַלְלָא, וְלֹא מַלְיל. בְּגִין דְפָגִים לְהַהְוָא רֹחָא מְמַלְלָא, דְהָא אַתְּתָקַנְתָ לְמַלְלָא לעילא, וְלִמְלֵלָא לְתַתָּא, וְכָלָא בְּקָדוֹשָה. כָּל שְׁכַן אֵי עַמָּא אַזְלִין בְּאוֹרְחָא עֲקִימָא, וְהָא

יכיל למלָא להו ולאוכחא להו, וشتיק ולא מליל, כמה דאמ' ר' זעיר אמר בפ' נבנין דכתיב, נאלהמתה דומיה החשית מ טוב וכאבי נuper.

בעבר במקתשיין המסaborta, ורא הוא האמר הווד (דף מ"ז ע"א) **מלפה אלקי בהאי, ואתפנוי מניה, דכתיב,** (תהלים כה) פנה אליו וחפני. מהו פנה אליו. כמה דעת אמר (במדבר יב) ויפן אהרן. נחתפו רבי חייא ורבי יוסי, ונש��והן. אוזנו גבו בחדא כל ההוא אורחא, קרא רבי חייא עליהן. (משליד) וארא צדיקים באור נגה הוליך ואור עד נכוון היום. (ירקאי יג) **גע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הפהן.** אמר רבי יוסי, האי גע, כל גוונין דיליה אתערו בהו חבריא, וכחנא היה ידע בהו לדכיא ולמסאבא, היה ידע, איבון דהו יסורין דרחימותא, או איבון דاشטכחו **במאן דמאיס ביה מאירה ורחק ביה, דהא לפום ארחותי** דבר בשגרים גע בעלמא.

כתיב (תהלים קמא) **אל תת לבבי לדבר רע להתעלל עלילות ברשע,** מפני תנין באראחא דבר נש בעי למיהה בה מדברין ליה. אמר רבי יצחק, האי קרא קשיא, וכי קודשא בריך הוא אsty ליה לבר נש למח באראח חטאה, ולמעבד עובדין בישין, אי הבי לית דינא בעלמא דא, ולא בעלמא דאתמי, ואורייתא לא

אתפקנת, דכתיב בה אם תשמע ואם לא תשמע.
 אלא דוד אזהר ללביה, לדברא ליה באורה קשות, כמו
 דעת אמר (דברים ז) והשבות אל לבבך. מי
 והשבות. אלא זמנא חד, ותרין, ותלת, לאחדרא
 לקבליה, ולדברא, ולאזהרא ליה. והכ' קאמר ליה, אל
 טט לבבי לדבר רע, ללביה קאמר דוד (פלומר) אל טט לפום
 אורחוי דבר נש (ו"א והכ' קאמר ליה, לבבי, אל טט לדבר רע) דהא דבר
 רע גרים נגע בעלמא, ודינא שרייא בעלמא, והיינו נגע
 צרעת.

נגע צרעת, הא אתعرو חביריא, אבל צרעת כתרגומו,
 אמר רבי יהודה, מי כתרגומו. סגירו, בסגיר ולא
 פתח, וכד סגיר הווא ולא פתח, נגע הווא דאקר. רבי
 יוסי אמר, דלא מסתפקין אבהן, כל שכון בגין. והיינו
 דכתיב נגע צרעת כי תהיה באדם, באדם ממש, ומפני
 בוחית למן דבחית, אשתקח נגע לכלה, מה הווא סגירו.
 אמר רבי יצחק, ודאי דא הווא רוז דמלחה, דכתיב, (אייה
 ב נאר מקדשו. מי טעמא. משום דבני עולם
 גרמו האי, דכתיב, (במדבר יט) את מקדש יי' טמא, טמא
 ממש. אמר רבי אלעזר, טמא, משום דאסתלקת (שכינתא
 מניה) מאן דאסתלק, וחוויא תקיפה שרייא, ואטיל זההמא,
 וסאייב למן דסאייב, וכלהוי בגין חובי עולם.

תָּאִנִּי, כִּד שָׂאֵרִי חֹוִיא (תקיפא) **לְאַתְגָּלָהּ,** מִסְתַּלְקִין
סְמִכִּין וּבְגִינִין וּמִתּוּבְרִין, וְאֵתִי חֹוִיא תְּקִיפָא
וְאַטִּיל זָהָםָא, וְכָדִין אַשְׁתַּכָּח מִקְדְּשָׁא מִסָּאָב, מִאן
מִקְדְּשָׁא. כִּמֵּה דְאַתְמָר (ויקרא יד) וַנְתַּתִּי נְגֻעָה צְרֻעָת בְּבֵית
אָרֶץ אֲחִוּזְתָּכֶם. וכְתִיב (בראשית ג) וְהַפְּחַשׁ הָיָה עָרוּם מִכָּל
חַיָּת הַשְׁדָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל הָאָשָׁה. אֶל
הָאָשָׁה מִמֶּשׁ, דְאַתָּר מִקְדְּשָׁא אַתְאֵחֵיד בְּגֹוָה, וְהִיִּנוּ אֶת
מִקְדְּשָׁ יְיָ טָמֵא בְּגִין חֹבוֹי, מִשּׁוּם דְאַתְגָּלִיא חֹוִיא
תְּקִיפָא.

מִאן חֹבוֹי. דָא לִישְׁנָא בִּישָׁא, דְבָגִין לִישְׁנָא בִּישָׁא,
חוֹוִיא אָזְדָמָן, בֵּין לְעִילָא בֵּין לְתַתָּא, דְכִתִּיב, (במדבר
כא) וַיִּשְׁלַח יְיָ בְּעַם אֶת הַבְּחִשִּׁים הַשְׁרָפִים. הַשׁוֹרְפִים אוּ
הַשְׁרְפִים לֹא כְתִיב, אֶלָא הַשְׁרָפִים, מִאן שְׁרָפִים. דְכִתִּיב
(תהלים עד) רָאשֵׁי תְּבִינִים (תְּרֵי, חָד אַתְאֵחֵיד לְעִילָא, וְחָד לְתַתָּא) (ס"א תְּרֵי, חָד
אַתְחָרוּ לְזִמְנָן) וְכִתִּיב (ישעיה ו) שְׁרָפִים עַוְמָדִים מִמְעֵל לֹו,
מִמְעֵל לֹו וְדָאי, כִּמֵּה דְאַת אָמֶר (איוב א) לְהַתִּיצָב עַל יְיָ,
וְכָדִין סְגִירָוּ בְכָלָא, וְלִית מִאן דְפַתָּח, וְעַל דָא כְתִיב (משל)
לְכֹן דָרְך אָשָׁה מִנְאָפָת אֲכָלה וּמִחְתָּה פִיה וְגוּ, מַאי
מִנְאָפָת. מִנְאָפָת מִמֶּשׁ וְדָאי, אֲכָלה וּמִחְתָּה פִיה וְאָמָרָה
לֹא פְעַלְתִּי אָוֹן.

אָמֶר רַבִּי חַיִיא אָמֶר רַבִּי יִצְחָק, בְּרַעֲוָתָא דְכָלָא לֹא

אשתחח לתחתא, אלא בגין דاشתחח לעילא. ולעילא לא אשתחח, אלא כד אשתחח לתחתא בחובי עלמא, דילפינו דכלא תליא הא בהאי, והαι בהאי.

(ויקרא יג) ואיש כי ימרט ראשו וגוו. רבי חייא פתח ואמר (קהלת ב) וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכבות וגו', בכמה אחר אסתפלנא במלוי דשלמה מלפה, ואשכחנה בחכמה (דף ח"ז ע"ב) סגיהה דיליה, ואסתומים מלאי בגו, לגו היכלא קדישא. הא קרא אית לאסתפלה ביה, אמר אמי אמר וראיתי אני, וכי שאר בני עלמא לא ידע ולא חמאן דא. אפלו מאן דלא ידע חכמה מן יומוי, ולא אשכח בה, ידע הא שיש יתרון לחכמה מן הסכבות כיתרונו האור מן החשך. והוא שבת גרמיה ואמר רראיتي אני.

אלא כי פאנא, מאן חכמים שלמה דבשבעה דרגאין דחכמה אתקרי בגונא דלעילא. שיתה יומין לעילא, שביעאה עלאה עלייהו. שיתה יומין לתחתא, שביעאה עלייהו. שיתה דרגין לכורסיה, הוא על כורסיה, דכתיב, (דברי הימים א, בט) וישב שלמה על כסא יי' למלה. שבעה כתריין דיומין לעילא, וכדין לקבליהון שבעה שמנהן לשלה. לאתחזאה ביה חכמה קדישא. ובגין כה אתקרי שבע שמנהן: שלמה. ידידה. אגור. בן יקה. למויאל, איתיאל, קהלה.

וְאָמַר שֶׁבַע הַבְּלִים. וְמַה דָּאִיהוּ חַמָּא לֹא חַמָּא בֶּר גַּשׁ
אַחֲרָא, וְכֵד כְּנֵשׁ חַכְמַתָּא וְאַסְטָלָק בְּדָרְגַּין
דְּחַכְמַתָּא, אַקְרֵי קְהֻלָּת. וְשֶׁבַע הַבְּלִין אָמַר, לְקַבֵּיל ז'
פְּתָרִין דְּלַעַילָּא, וְכֵל הַבְּלָל קְלָא אַתְּעַבֵּיד מְגִיה, וְעַלְמָא
לֹא מַתְּקִימָא אַלְאָ בַּהְבָּל.

וְתַּאֲנָא מִשְׁמִיה דָּרְבֵּי שְׁמַעוֹן, הַבְּלָל אַפְּיַיק קְלָא בְּרוֹחָא
וּמִיא דְּבִיה, וְלִית קְלָא אַלְאָ בַּהְבָּל. וְתַּאֲנָא
בְּשֶׁבַע הַבְּלִין אַתְּקִימִין עַלְמָאינָן וְתַּתְּאִין. וְתַּאֲנִי רְבִי
יְצָחָק, תָּא חִזְוֵי, דַעַל הַבְּלָל מַתְּקִים עַלְמָא, דְאַלְמָלָא לֹא
הָוָה הַבְּלָל דְּגַפֵּיק מְפֻומָּא, לֹא אַתְּקִים בֶּר גַּשׁ אַפְּיַלוּ
שְׁעַתָּא חֲדָא.

כְּגַ�וּבָא דָא אָמַר שְׁלָמָה מְלוֹי, דְעַלְמָא מַתְּקִימָא בְּהָוָה,
דְהָאֵי הַבְּלָל דְמַתְּקִים בֵּיה עַלְמָא. וְהָאֵי הַבְּלָל
דְמַתְּקִים בֵּיה עַלְמָא, מְהַבְּלִים דְלַעַילָּא קָאָתֵי, הָאֵהוָה
דְכַתִּיב הַבְּלִים, הַבְּלָל מְהַבְּלִים דְלַעַילָּא. וְכֵל מְלוֹי
הַכִּי הָוָה. וּבַהֲבָלִים דְלַעַילָּא כְּתִיב, (דברים ח) כִּי עַל כָּל
מוֹצָא פִי יְיָ יְחִיָּה הָאָדָם. מַאי מוֹצָא פִי יְיָ. הָא הַבְּלִים
דְלַעַילָּא.

וְתַּגְנִיא, וְרָאִיתִי אָבִי שְׁיַשׁ יַתְּרֹן לְחַכְמָה מִן הַסְּכָלוֹת. מִן
הַסְּכָלוֹת מִמְּשָׁ, אָתֵי תּוֹעֲלָתָא לְחַכְמַתָּא,
דְאַלְמָלָא לֹא אַשְׁתַּכְחַ שְׁטוֹתָא בְּעַלְמָא, לֹא אַשְׁתַּמְדַעַא

חכמתה ומלווי. (תיקון קב"ג ע"א) ותאנא חיובא הוא על בר נש דאוליף חכמתה, למליף זעיר מן שטותה, ולמנדע לה. בגין דאתה תועלתה לחכמתה בגינהה. במא דאתיא תועלתה לנהורא מחשוכא, ואלמלא חשוכה לא אשתחוויה נהורא. ולא אתייא (נ"א אתחוויה) תועלתה לעלמא מגיה.

תנא שיש יתרון לחכמה, לחכמה סתם. אמר רבי שמעון לרבי אבא, תא חזי רוז דמלחה, לא נהיר חכמתה דלעילא, ולא אתבהיר, אלא בגין שטותה דאתער מאתר אחרא, ואלמלא היא, נהירו ורבו סגיא ויתיר לא הויה (להו), ולא אתחוויה תועלתה דחכמתה. בגין שטותה אתבהיר יתיר, ונבהירין לייה יתיר, הדא הויא דכתיב שיש יתרון לחכמה, לחכמה סתם, מן הסכלות סתם. וכך לחתא, אלמלא לא הויה שטותה שכיה בעלמא, לא הווי חכמתה שכיה בעלמא.

והיינו דרב המונגע סבא, כד הו ילפין מגיה חבריא רזוי דחכמתה, הו מסדר קמייהו פרקה דמלוי דשיותה, בגין דיתתי תועלתה לחכמתה בגינהה. הדא הויא דכתיב (קהלת י) יקר מהכלה ומכווד סכלות מעט, משום דהיא תקינה דחכמתה, ויקרה דחכמתה. ועל דא כתיב, ולבי נוהג בחכמה ולאחزو בסכלות.

רבי יוסי אמר יקר מה חכמה ומכבוד, כלומר יקרא דחכמה ונוי דיללה, ויקרא כבוד דלעילה,מאי היא. סכלות מעט. זעיר דעתו תא אחוי וגלי יקרא דחכמה וכבוד דלעילה, יתר מפל ארוחין דעלמא.

ביתרון האור מן החשך, תועלתה נהורה לא אתיא (נ"א אהיה) אלא מן חשוכא. (ולעולם) **תקינה דתורה מא** היא. אוכמא, אלמלא אוכמא לא אשتمודע חורה, ובגין אוכמא, אסתליך חורה ואתיקר. אמר רבי יצחק, משל למתוק במר, שלא ידע אינש טעם דמתיקה, עד דעתים מרירא, מאן עביד להאי מתייקא. חוי אומר האי מרירא. והיינו דכתיב, (קהלת ז) גם את זה לעומת זה עשה האלים. וכתיב (דף מ"ח ע"א) (קהלת ז) טוב אשר תאהנו בזה וגם מזה אל תכח ידה.

תאנא בכמה דרגין אתקרי בר נש: אדם, גבר, אנוש, איש. גדול שכלם אדם. (משום) **דכתיב,** (בראשית א) **ויברא אלהים את האדם בצלמו.** וכתיב (בראשית ט) **כיצלם אלהים עשה את האדם.** ולא כתיב, גבר, אנוש, איש. אמר רבי יהודה, אי הבי, והא כתיב (ויקרא א) **אדם כי יקرب מכם קרבן ליה.** (ולא גבר, אנוש, איש) **מאן בעי למקרב קרבנה.** מאן דאייה חטאה וכתיב אדם.

אמר רבי יצחק תא חוי, קיומה דעלמא דעלאין

וְתַתֵּאֵין, הוּא קָרְבָּנָא. נִיְיחָא קָדוֹשָׁא בְּרִיךְ הָוּא. וְמִאן
אֲתַחַזְיִי לְמִקְרָב קָמִיהָ הָאֵי נִיְיחָא, הוּא אָוּמֵר הָאֵי אָדָם,
דִּיקְרָא מִפְלָא. אָמֵר לֵיהּ אֵי הַכִּי, הָא כְּתִיב, אָדָם כִּי
יִהְיֶה בָּעָור בְּשֶׁרֶוּ וְגּוֹן, וְהַיְהָ בָּעָור בְּשֶׁרֶוּ לְגַעַגְעָתָה.
אָמֵר לֵיהּ, לְהָאֵי בְּעֵי קָדוֹשָׁא בְּרִיךְ הָוּא לְדַבָּאָה יִתְיַיר
מִפְלָא, דְּמַאַן דָּאֵיהָו בְּדַרְגָּא עַלְאָה דְּכַלְהָו, לֹא לִיתְיַיב
הַכִּי.

וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב בְּאָדָם, וְהַוּבָא אֶל הַכֹּהֵן. וּבָא לֹא כְּתִיב,
אֶלָּא וְהַוּבָא, דְּכָל מַאַן דְּחַמְּיִי לֵיהּ, אֲתַחַזְיִב בְּיַהֲרֵךְ
לְאַקְרָובִי קָמִי כְּהֵנָּא, דְּדִיּוֹקָנָא קָדִישָׁא לֹא לִיתְיַיב הַכִּי.
וּכְתִיב אִישׁ אָוֹ אֲשֶׁר כִּי יִהְיֶה בּוֹ גַעַגְעָתָה וְגּוֹן, וְאִישׁ אָוֹ אֲשֶׁר
כִּי יִהְיֶה בָּעָור בְּשֶׁרֶם בְּהַרְוֹת וְגּוֹן, וְלֹא כְּתִיב בְּהָוּ וְהַוּבָא.
אָמֵר לֵיהּ, וְהָא כְּתִיב (בָּמְדִבְרֵי יְהוָה) וְהָאִישׁ מֹשֶׁה, (שְׁמוֹת ל'ב) כִּי
זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ, אָמַאי לֹא אַקְרֵי אָדָם. אָמֵר לֵיהּ
מְשׁוּם דְּאַקְרֵי עַבְדָּל לְמַלְכָא, דְּכְתִיב, (בָּמְדִבְרֵי יְהוָה) לֹא כֵן עַבְדָּי
מֹשֶׁה. (יְהוֹשֻׁעַ א') מֹשֶׁה עַבְדָּי. וְאֹסֵף הַכִּי אַקְרֵי אִישׁ לְגַבְיוֹן
אָדָם דְּלַעַילָּא. אָמֵר לֵיהּ אֵי הַכִּי, וְהָא כְּתִיב (שְׁמוֹת ט') יְיָ
אִישׁ מַלְחָמָה, וְלֹא כְּתִיב אָדָם. אָמֵר לֵיהּ (תְּהִלִּים כה) סָוד יְיָ
לִירָאֵיו. אָמֵר לֵיהּ אֵי הַכִּי אַנְאָה בִּינִיְהָו (ס"א יִתְיַיב) אֲתִיבוֹ
בְּכָלָא, וּבְאַתָּר דָּא לֹא זְכִינָא.
אָמֵר לֵיהּ זִיל לְרַבִּי אָבָא, דָּאָנוּ אָוְלִיפָּנָא מִגְיָה עַל מִנְתָּה